

H. M. DE KONINGIN OP INSPECTIE.

De vorige week is H. M. de Koningin aan het hoofd der veldartillerie naar Groenendaal bij Haarlem gegaan, om aldaar de troepen te inspecteeren. Dat deze tocht van H. M. in de dorpen waar zij doortrok veel belangstelling trok en dat H. M. overal spontaan werd toegejuicht, behoeft zeker geen nader betoog.

Petro had doodstil toegeluisterd, terwijl zin na zin het complot in zijn verwonderde ooren drong. In de eenvoudigheid van het plan was ontwijfelbaar het succes gelegen, dat begreep hij, maar de koel berekenende wijze waarop de vrouw haar man ter dood veroordeelde, deed zijn hart bijna stilstaan, en schrik en afschuw vermengden zich met zijn liefde. Hij wist niet wat te denken van deze vrouw die op zoo geraffineerde manier zich van haar echtgenoot wilde ontdoen. Hij rilde ervan.

„En is dat alles?" vroeg hij op harden toon, toen Hortense had geëindigd.

Zij knikte.

„Is er geen andere weg?" ging hij voort. „Ik vind dezen niet goed. Het was al erg genoeg het vertrouwen te schenden van den man, die voor mij zoo goed was. Ik kan hem niet vermoorden." De oogen van de vrouw schitterden als van een furie; woede en haat joegen haar een vlammend rood naar de wangen en van haar stoel opspringende siste zij:

„Lafaard! Is jouw liefde zoo groot? Ha, ha! Ik dacht en maakte plannen en ben bereid alles te wagen. Heb ik nog niet genoeg geriskeerd door jou lief te hebben? En nu laat jij mij in den steek! Je hebt genoeg van me, nietwaar?"

„Neen, neen, ik. . ."

„Luister, kapitein Petro Georgewitch!" beval ze. „Jij weet hoe ik kan beminnen; je zult ook weten hoe ik kan haten!"

„Neen, neen," riep hij uit, „spreek zoo niet, Hortense, liefste! Ik was zwak! Voor een oogenblik speelde mijn geweten mij parten, doch 't is voorbij! Vergeef mij!"

Hij lag op zijn knieën en hield zijn hoofd gebogen, waardoor hij den lach van triumf op haar lippen niet zag; hij voelde alleen haar armen om zijn hals.

„Zoo ben je weer de oude Petro", zei ze, haar wang tegen de zijne drukkende. „Geloof me, het is uit liefde voor jou alleen, dat ik zoo ver ga! En er is niets te vreezen; mislukking is onmogelijk, ontdekking zoo goed als uitgesloten. De misdaad zal geweten worden aan de nihilisten. Kremeloff is de meest gehate man in Irksh, zooals hij de meest wreede is. Je bent toch niet bevreesd, Petro?"

„Neen, liefste, dat zweer ik!"

„Als je je woord breekt, denk dan aan mijn wraak," dreigde zij. „Ik zal terugkeeren uit Parijs en je aanklagen bij Kremeloff en je weet wat dat beteekent."

„Ik zweer, dat ik mijn woord houden zal," zei Petro weer.

Er werd bescheiden aan de deur getikt, in een oogenblik stond kapitein Georgewitch in nederige houding aan het eind der kamer.

„Entrez!" beval madame.

Een lakei trad binnen met een visitekaartje. Madame keek het in en wierp het onachtzaam ter zijde. Daarna zegelde ze een enveloppe en overhandigde deze aan den wachtenden officier.

„Zend hiermee dadelijk een koerier heen!" zei ze. Georgewitch boog en verliet de kamer. Zich nu tot den wachtenden lakei richtende zei madame:

„Verzoek den graaf hier te komen!"

Alleen gebleven sprong ze uit haar stoel op en lachte, een harden, hatelijken lach.

„Dwaas! Dwaas! Jij Petro Georgewitch!" riep ze uit. „Alsof ik zoo'n man zou kunnen beminnen! Zoo'n leeghoofdigen modegek! Dan zou ik nog eer Kremeloff kunnen liefhebben. Hij is ten minste een man, die weet wat hij wil, zoo wreed als hij is. Maar ze zijn allen hetzelfde, deze Russen. Vurige minnaars eerst; daarna, als de liefderoes voorbij is, wreedaards, met harten koud als hun land."

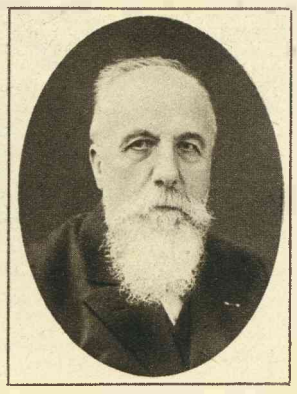
De deur ging open en zij liep er heen, een zonnige glimlach op het gelaat en de beide handen uitgestrekt tot een blij welkom.

„O waarde graaf wat 'n heerlijke verrassing!"

De graaf drukte een beleefden kus op de hem aangeboden vingers.

„Het genoegen is geheel aan mijn zijde," antwoordde hij galant op luiden toon. Daarna, toen de bediende verdwenen en de deur gesloten was: „Gaat alles naar wensch, liefste?"

Ds. A. S. CARPENTIER ALTING. † **Ds. J. N. KAUTZMAN.**

Te 's-Gravenhage is de vorige week overleden Ds. A. S. CARPENTIER ALTING, een der mede oprichters van den Protestantenbond. Ds. J. N. KAUTZMAN te Dinxperlo heeft na een 40 jarige evangelie-bediening zijn emeritaat aangevraagd.

„Uitstekend!" was het antwoord. „Die verliefde jonge dwaas heeft mij zooeven verlaten. Je moet hem op de trap zijn tegengekomen. Hij kent ons plan van buiten en heeft gezworen het uit te voeren. Ik kan hem vertrouwen."

„Dat is goed," zei de graaf, terwijl hij plaats nam.

„Het is een vernuftig plan," ging Hortense nu in 't Fransch voort. „Jij hebt een wondervol brein, Alfred! Ik zou er nooit aan gedacht hebben."

„De eenvoudigheid zelf, Hortense!" zei hij luchthartig.

„Het is jammer dat dezelfde bom ook Georgewitch niet kan dooden", zei ze spijtig. „Dat zou veiliger geweest zijn!"

„Maar de diamanten, Hortense," hernam de graaf. „Hij is de eenige persoon, die ze kan redden. En als je weigert hem te trouwen, nadat hij Kremeloff gedood heeft, wat kan hij doen? Hij kan niets uitbrengen zonder zichzelf te verraden."

„Je hebt de bom gereed? Weet je zeker dat die niet zal falen?"

De graaf lachte.

„Ze heeft nog nimmer gefaald," antwoordde hij. „Wanneer komt de gouverneur terug?"

„Overmorgen! Ik vertrek dienzelfden dag naar Parijs. O, dierbare Alfred, spoedig kan je mij de jouwe noemen!" Ze legde een arm om zijn hals en kuste hem. „In weinige dagen zullen we van dien afschuwelijken man verlost zijn, zijn fortuin zal het mijne, het onze zijn en we zullen in Parijs een gelukkig leven leiden."

II

De gouverneur van Irksh had zich nauwelijks van zijn overjas ontdaan, toen zijn jonge vrouw hem te gemoet kwam. Haar gelaat was bleek en nat van tranen. Ze hield een telegram in de hand en ze sprak op zenuwachtigen toon.

„Mijn moeder is ernstig ziek, Nicolaas," zei ze, hem het telegram overhandigende. „Kijk, ik heb juist het bericht ontvangen."

Hij las het langzaam en zuchtte.

„Dat is treurig, Hortense," merkte hij op. „Je gaat zeker dadelijk naar Parijs?"

Hij wierp zich mismoedig in een stoel.

„Het spijt me dat ik je niet vergezellen kan. Ik zou zoo graag Parijs nog eens terugzien", ging hij voort met een bedroefden blik in zijn diep-blauwe oogen. „Het is vijf jaar geleden, dat we elkander daar voor 't eerst ontmoetten."

Hortense keek hem ten hoogste verbaasd aan. Hij sprak niet vaak zoo. Gewoonlijk waren zijn woorden schaarsch en korzelig.

Hij scheen haar gedachten te raden, want hij ging voort:

„Als ik aan Parijs denk, herinner ik mij de gelukkige dagen daar doorgebracht, toen een leven zonder jou mij onmogelijk scheen. Het leven is zoo anders in jouw warm land. Het wekt liefde op zooals mijn land nooit kan doen. Somtijds denk ik, dat je gelooven moet dat ik veranderd ben, en omdat ik niet steeds bij je kan zijn om je mijn liefde in te fluisteren, je zult gaan meenen, dat mijn liefde voor jou voorbij is!"

„Je vergist je, Nicolaas," loog zij. „Ik weet dat je werk vaak de schuld is van je onaangename stemming; dat je weinig tijd overblijft voor teederder gedachten. Maar ik weet dat je mij liefhebt, zooals ik jou liefheb!"

„Zooals jij mij bemint, Hortense, bemin ik jou," zei hij. „Mijn plichten ketenen mij hier, maar jij kunt gaan. Ik zal kapitein Georgewitch order geven je tot aan het station te vergezellen. Ik moet gaan rusten, want ik heb in geen achtenveertig uren geslapen en ben moe. Ga dadelijk, Hortense. Binnen een uur vertrekt er een trein naar de hoofdstad." Hij stond op, nam haar handen in de zijne en kuste ze. „Tot wederziens, lieve vrouw! Ik hoop spoedig goede tijding van je moeder te hooren."

Hij verliet de kamer en Hortense bleef alleen in gedachten verzonken. Dat was weer de oude Nicolaas, de man dien ze had leeren beminnen en daarna haten, toen ze dacht dat zijn liefde voor haar gestorven was. Het was voor het eerst sedert twee jaar, dat hij haar weer over liefde sprak. Wat had hem zoo op eens veranderd? Had hij haar nog steeds lief? Wel, als dat zoo was, was het nu te laat. Een paar zachte woorden in een gevoelig oogenblik gesproken konden geen jaren van koelheid en veronachtzaming goedmaken;

OPENBARE LEESZALEN IN NEDERLAND.

Onder voorzitterschap van jhr mr. E. van Beresteijn is de vorige week in de Oranje-sociëteit te 's-Gravenhage de algem. vergadering gehouden van de Centrale Vereeniging van Openbare leeszalen in Nederland. In zijn openingsrede memoreerde de voorzitter het feit, dat er uit den aard der zaak in het afgeloopen jaar geen nieuwe leeszalen geopend werden. Wel zijn door tusschenkomst der inrichtingen van den bond tal van militairen van literatuur voorzien.

HEIDE-ONTGINNING.

Zaterdag l.l. heeft er nabij Assen de eerste-steenlegging plaats gehad van de laatste hoeve die gebouwd zal worden in de groote ontginning die honderden H.A. beslaat, voor welke onderneming het initiatief is uitgegaan van den oud-minister Cremer. *(foto's V. F. B.)*